

изъ домове-тѣ имъ, както и бившии екзархъ Антимъ, съ попъ Петръ Димитровъ Солунски, па и петима-та заедно правителство-то заточи въ града Анкора (у Малка-Азия). Тия заточеници бидохъ освободени отъ заточение-то едва на друга-та година, подиръ свършване-то на война-та; тѣ се върнахъ въ Цариградъ прѣзъ мѣсецъ Априлия 1878 год. Подиръ подписване-то на берлинския сговоръ, на 2-й Юлия сѣща-та година, дѣдо Антимъ си дойде въ България и се установи да живѣе въ епархия-та си, въ града Видинъ; той доживѣ да види плода на трудове-тѣ си; той биде избранъ за предсѣдателъ на първо-то българско учредително сѣбрание, което прѣзъ 1879 год. се сѣбра въ Търново, сѣгласно съ 4-я членъ на берлинския сговоръ, да изработи основния законъ (конституция-та) на Българско-то Княжество; той присѣтствува и при избиране-то на първия български князь.

11.

Уния (сжединение) съ Римо-Католическа-та Черкова. — Храмъ на българе-тѣ униати въ Цариградъ. — Ржкополагание владика на българе-тѣ униати. — Владика-та на българе-тѣ униати отведенъ въ Русия. — Разпадане на българо-униатска-та община. — Католици въ Българско-то Княжество.

Ние видѣхме, че на 3-й Априлия 1860 год. престана да се споменува име-то на цариградския грѣцки патриархъ въ българския храмъ у Цариградъ и напосокъ въ всички-тѣ български храмове у турска-та държава. Да се не споменува име-то на цариградския патриархъ въ български-тѣ храмове, това значеше да се не припознава вече тоя послѣдния за духовенъ началникъ на българския народъ, а пакъ въ Турско, духовни-тѣ началници сѣ граждански, политически представители на народи-тѣ си прѣдъ Висока-та Порта. Та и стремения-та на българе тѣ бѣхъ такива — да си добиятъ природенъ, българинъ духовенъ началникъ и да се припознае българския народъ за отдѣленъ отъ грѣцкия народъ. А на такова нѣщо турско-то правителство не можѣше токо така лесно да се рѣши; макаръ и да се показваше благоразположено къмъ българския народъ, то все се не рѣшаваше каква посока да вземе